

тивні підрозділи відповідних відомств (ч. 6 ст. 246), працівник яких при виконанні доручень слідчого та прокурора на їх проведення користуються повноваженнями слідчого (ч. 2 ст. 41) [2].

Такі уповноважені посадові особи оперативного підрозділу при виконанні доручення слідчого на виконання негласних слідчих (розшукових) дій користуються повноваженнями слідчого (ч. 2 ст. 41 КПК України). Такі особи при виконанні доручення слідчого на виконання певної негласної слідчої (розшукової) дії немає права здійснювати інші процесуальні дії за власною ініціативою або звертатися за клопотаннями до слідчого судді чи прокурора (ч. 2 ст. 41 КПК України), у той час коли за попереднім законодавством при виконанні доручення чи вказівки слідчого на проведення оперативно-розшукових заходів оперативний підрозділ мав ширші повноваження [3, с. 273-274].

Доводиться констатувати, що на практиці проведення негласних слідчих (розшукові) дій, як правило, слідчими не здійснюється, а доручається уповноваженим оперативним підрозділам, які також їх безпосередньо не проводять, а для цього на підставі свого завдання відповідно до положень Інструкції «Про організацію діяльності органів досудового розслідування залучають відповідні оперативні та оперативно-технічні підрозділи», затвердженої Наказом МВС України № 570 від 06.07.2017 р [4].

На нашу думку, у справі належного використання допомоги оперативних підрозділів при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій важко переоцінити значення вказівок прокурора про усунення виявлених порушень при провадженні зазначених процесуальних дій, оскільки допущені недоліки і порушення можуть позбавити доказового значення фактичні дані, які отримані під час проведення негласної слідчої (розшукової) дії.

1. Омаров А. А. Щодо деяких проблемних питань процедури / А. А. Омаров // Науковий вісник Херсонського державного університету. – Серія «Юридичні науки». – Вип. 3. – Т. 2. – 2016. – С. 114–117.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI (редакція від 14.04.2017 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17.

3. Погорецький М. А. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми провадження та використання результатів у доказуванні / М. А. Погорецький // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2013. – № 1. – С. 270–276.

4. Про організацію діяльності органів досудового розслідування Національної поліції України: Наказ МВС України від 06.07.2017 р. № 570: zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0918-17

Ю. В. Кернякевич-Танасійчук

доцент кафедри трудового, екологічного

та аграрного права, кандидат юридичних наук, доцент

(Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника)

ЕФЕКТИВНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ТА УСТАНОВ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ: КРИТЕРІЇ ЇЇ ОЦІНЮВАННЯ

Сьогодні все більше уваги серед науковців та практиків приділяється питанням ефективності діяльності органів та установ виконання покарань, яка безпосередньо спрямована на реалізацію покарань, а також виробленню критеріїв її оцінювання.

Під терміном «критерії ефективності» правової політики держави розуміються умови, які сприяють настанню суспільно-корисних наслідків, забезпечують досягнення позитивного результату [1, с. 10].

Так, на думку І. С. Яковець, у проведенні комплексного оцінювання роботи органів та установ виконання покарань до переліку критеріїв має належати масив даних щодо аналізу:

- динаміки осіб, які тримаються в установах виконання покарань і слідчих ізоляторах;
- ситуації щодо запобігання злочинам і правопорушенням з боку засуджених і осіб, які взяті під варту;
- стану соціально-виховної роботи із засудженими;
- стану професійно-технічного і загальноосвітнього навчання засуджених, організації виробничо-господарської діяльності та залучення засуджених до праці;
- стану харчування, речового, комунально-побутового забезпечення та охорони здоров'я;
- роботи з кадрами [2, с. 131].

А. Є. Круглова цей перелік критеріїв оцінки ефективності діяльності органів та установ виконання покарань пропонує розширити, виокремивши наступні напрямки оцінювання:

- нормативно-правове забезпечення діяльності органів та установ виконання покарань;
- стан дотримання прав людини в органах і установах виконання покарань;
- ставлення працівників органів та установ виконання покарань до засуджених;
- робота персоналу і службових осіб органів та установ виконання покарань;
- умови тримання осіб, які відбувають покарання у виді обмеження та позбавлення волі в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах;
- соціально-виховна робота із засудженими особами;
- матеріально-технічне забезпечення засуджених;
- харчування засуджених, їх праця, відпочинок;
- стан правопорядку, оперативної роботи, забезпечення режиму та організації нагляду у виправних установах;
- взаємодія органів та установ виконання покарань із громадськістю [3, с. 170–171].

Наведені авторські критерії допустимі для використання при оцінці ефективності діяльності органів та установ, які забезпечують виконання покарань пов'язаних з ізоляцією від суспільства. До таких критеріїв також можна віднести стан здійснення заходів з підготовки осіб, які відбувають покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк, до звільнення, а саме:

- визначення місця проживання після звільнення;
- влаштування до спеціалізованих установ для звільнених;
- госпіталізація до закладів охорони здоров'я осіб, які потребують стаціонарної медичної допомоги;
- працевлаштування працездатних осіб.

Для оцінки ж ефективності діяльності щодо виконання покарань, не пов'язаних з ізоляцією від суспільства, органами пробачії потрібно використовувати інші критерії, наприклад, стан здійснення наглядових та соціально-виховних заходів щодо засуджених до покарань у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, громадських робіт, виправних робіт, осіб, яким покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк замінено покаранням у виді громадських робіт або виправних робіт, осіб, звільнених від відбування покарання з випробуванням, звільнених від відбування покарання вагітних жінок і жінок, які мають дітей віком до трьох років тощо.

1. Почтовий М. М. Стадії, критерії ефективності, форми та функції правової політики держави: співвідношення понять у загальній теорії держави і права / М. М. Почтовий // Юридична наука. – 2014. – № 11. – С. 7-12.

2. Яковець І. С. Оцінка ефективності діяльності Державної кримінально-виконавчої служби України її персоналом / І. С. Яковець // Питання боротьби зі злочинністю. – Х.: Кроссруд, 2008. – Вип. 16. – С. 127-138.

3. Круглова А. Є. До питання про критерії оцінювання ефективності діяльності органів та установ виконання покарань / А. Є. Круглова // Кримінально-виконавча політика України та Європейського Союзу: розвиток та інтеграція: зб. матеріалів міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 27 листоп. 2015 р.) – К.: Ін-т крим.-викон. служби, 2015. – С. 169-172.

Ю. І. Кіржецький

доцент кафедри соціальних дисциплін,
кандидат економічних наук, доцент

(Львівський державний університет внутрішніх справ)

М. С. Кіржецька

асистент кафедри економіки підприємства та інвестицій,
кандидат економічних наук

(Національний університет «Львівська політехніка»)

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВНУТРІШНЬОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВООХОРОННОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Вдосконалення механізмів реформування правоохоронних органів, з позиції забезпечення їх ефективного функціонування, передбачає вдосконалення організаційного механізму внутрішньої комунікацій в організації. Сучасна практика діяльності правоохоронних органів показує, що внутрішні